VINYES VERDES VORA EL MAR

VINYES VERDES VORA EL MAR

QUIM CURBET

Sortint de Figueres, si agafes la carretera de Llançà i goses anar més amunt, sembla com si, després de Portbou, el món s'hagués de fondre sota els teus peus. La carretera s'enreda i s'encabrita, i et rep una duana fantasmagòrica digna d'algun indret del tercer món. Després baixes cap a Cervera de la Marenda, un poble que s'emmiralla amb Portbou, en el fons brut de la mateixa decadència. T'adones que al rètol de l'hotel de la Vigne li falta una "g" i que l'aspecte del restaurant de la Dorade evidencia que ha passat per temps millors, i un edifici paorós, en equilibri precari entre la carretera i les vies del tren, que segurament acollia dependències ferroviàries, projecta la seva ombra inquietant damunt les onades que esclaten contra les roques nues.
Però més amunt tot torna a canviar i el paisatge s'espolsa la caspa de la frontera, ens acull amb feixes de vinya i cartells que anuncien, en francès, l'eterna dolçor del vi de Banyuls.
La capital de la Marenda estén els seus braços al voltant d'una badia menuda sembrada de còdols grisos i arrela terra endins pels camins que porten cap a la serra de l'Albera. Els seus habitants, els orelluts, tresquen pel vinyer, plantat en un sòl d'esquist, amb l'ànim inquiet de la gent del Rosselló i, quan parlen en la llengua dels seus avis, deixen anar aquell arrossegament nasal entre les vocals i les consonants.
Diuen que el mariscal Joffre sempre tenia una ampolla de Rivesaltes a mà, però Arístides Maillol va modelar les seves obres amb un got de Banyuls damunt la taula, que no és poca cosa.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2015/04/30/vinyes-verdes-vora-mar/721730.html?utm_source=rss